

*punkt 31* (Korea-spørgsmålet) gav anledning til afstemning efter navneopråb. Cuba, Mongoliet og Sovjetunionen talte imod punktets optagelse på dagsordenen under henvisning til de samme argumenter, som var fremsat i generalkomiteen, medens Australien, Grækenland og USA talte for. Ved afstemningen vedtoges punktet med 57 for, 17 imod, medens 34 afstod. De lande, der stemte imod punktets optagelse på dagsordenen, var foruden de kommunistiske stater, Algeriet, Cambodia, Congo (Brazzaville), Mali, Mauritanien og Syrien. Blandt de lande, der afstod, var Finland samt en række uforpligtede lande fra Asien og Afrika.

Under drøftelsen af dagsordenens *punkt 36*, fredelig bilægelse af tvister, udtalte

Guineas repræsentant, at skønt Guinea i princippet gik ind for, at tvister burde bilægges ved fredelige midler, burde man ikke glemme, at der i øjeblikket var en konfrontation mellem Storbritannien og Afrika, og denne konflikt burde efter afrikansk anskuelse løses ved, at Storbritannien anvendte magt imod Sydrhodesia. Der var også andre spørgsmål i det sydlige Afrika, der muligvis burde løses med væbnet magt, men Guinea ville ikke modsætte sig punktets optagelse på dagsordenen, men ville gøre rede for sine synspunkter under debatten vedrørende denne sag. Sovjetunionen gentog sin udtalelse i generalkomiteen, hvorefter USSR nærrede tvivl om muligheden og nødvendigheden af at optage punktet på dagsordenen.

#### IV. Generaldebatten.

(Dagsordenens punkt 9).

Generaldebatten i plenarforsamlingen fandt sted fra den 22. september til den 18. oktober med deltagelse af repræsentanter fra 108 medlemsstater, herunder alle de nordiske lande.

Vietnam-konflikten prægede i første række debatten, dels fordi krigen stadig udvides, dels fordi den kaster sin slagskygge over andre problemer af generel storpolitisk karakter. Hertil kom, at Vietnamspørgsmålet ikke var optaget på Generalforsamlingens dagsorden, hvorfor det først og fremmest gennem indlæggene i generaldebatten blev muligt at få indtryk af medlemslandenes holdning til konflikten.

Situationen i det sydlige Afrika var ligeledes genstand for indgående debat og særlig forholdene i Sydrhodesia og Sydafrika blev skarpt kritiseret. Når Sydvestafrika-spørgsmålet kun omtales i mere almindelige vendinger, skyldes det den samtidig stedfindende særlige behandling af sagen i plenarforsamlingen, der i øvrigt dominerede Generalforsamlingens arbejde i mere end den første måned.

Indlæggene drejede sig tillige om FNs virke, herunder organisationens fredsbe-

varende virksomhed og besættelsen af generalsekretærposten, nedrustningsspørgsmålene og problemerne i forbindelse med forværringen af udviklingslandenes økonomiske situation i forhold til industrilandene.

##### *Vietnam-konflikten.*

Debatten var præget af frygt for, at stadig mislykkede bestræbelser på at nærme de stridende parters synspunkter til hinanden og sideløbende yderligere udvidelser af krigshandlingerne langsomt og uundgåeligt ville føre frem til en verdensomspændende konflikt. Endvidere blev der givet udtryk for dyb beklagelse over den negative indflydelse, krigen havde på afspændingen mellem øst og vest og udviklingshjælpen fra nord til syd. Det store flertal af talere fremhævede nødvendigheden af at undgå en udvidelse af kamphandlingerne og især af at standse luftangrebene mod Nordvietnam.

De kommunistiske lande rettede alle bitre angreb mod USA, men de voldsomste udfald kom fra Albanien og Cuba, samt Mali og Congo (Brazzaville). Cambodia